

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันวิทยาศาสตร์การแพทย์มีความเจริญก้าวหน้า บุคลากรด้านสาธารณสุขต้องมีการปรับการปฏิบัติงานให้ทันกับยุคสมัย มีการนำความรู้และเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้มากขึ้น และในด้านการพยาบาลก็เช่นเดียวกันที่ผ่านมาได้มีการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ๆ จากงานวิจัยทางการแพทย์เป็นจำนวนมาก ซึ่งมีการกระตุ้นให้มีการทบทวนงานวิจัยอย่างเป็นระบบและจัดทำเป็นแนวปฏิบัติทางคลินิกที่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการให้บริการแก่ผู้ป่วย (วิทยา ศรีดามา, 2553) ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา มีการจัดตั้งศูนย์ความเป็นเลิศในการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์และสนับสนุนให้มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก โดยเชื่อว่าการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกจะเป็นกลไกนำไปสู่การปฏิบัติที่เป็นเลิศ (พองคำ ติลกสกุลชัย, 2549)

แนวปฏิบัติทางคลินิก (clinical practice guidelines) หมายถึง ข้อความที่พัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบเพื่อช่วยในการตัดสินใจของผู้ประกอบวิชาชีพและผู้ให้บริการในการดูแลสุขภาพอย่างเหมาะสมแก่ผู้รับบริการ (Graham & Harrison, 2005) จากคำจำกัดความดังกล่าวจะเห็นได้ว่า แนวปฏิบัติทางคลินิกเป็นสิ่งสำคัญต่อการดูแลรักษาและให้การพยาบาลผู้ป่วยดังนั้นต้องมีระบบในการพัฒนาแนวปฏิบัติอย่างเป็นระบบ ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ (Taylor, 1991) ประโยชน์ของแนวปฏิบัติทางคลินิก คือ ทำให้รูปแบบการดูแลเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ลดความหลากหลาย (จิตร สิทธิอมร, 2542) รวมทั้งส่งเสริมการทำงานร่วมกันในสหสาขาวิชาชีพ (National Health and Medical Research Council [NHMRC], 1998)

การจัดการการนำแนวปฏิบัติไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล เป็นบทบาทหน้าที่โดยตรงของผู้บริหารพยาบาลตั้งแต่ระดับหัวหน้าฝ่ายการพยาบาล ผู้ตรวจการ จนถึงระดับหัวหน้าหอผู้ป่วย โดยผู้บริหารการพยาบาลมีบทบาทสำคัญในการนำแนวปฏิบัติไปใช้ 7 ประการหลัก ได้แก่ 1) กำหนดวิสัยทัศน์ นโยบาย ยุทธศาสตร์ในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ โดยมีตัวชี้วัดที่ชัดเจนและสอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพบริการพยาบาล 2) นิเทศ สนับสนุน ชี้นำ สร้างทัศนคติที่ดีต่อการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ 3) ประสานงาน ดำเนินการประสานงานการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไป

ใช้ในองค์กรเพื่อสร้างความร่วมมือ 4) จัดการข้อมูลข่าวสาร กำหนดแนวทางในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ เพื่อสร้างความเข้าใจ เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ 5) เป็นแบบอย่างและส่งเสริมให้บุคลากรในหน่วยงานมีการปฏิบัติการพยาบาลโดยใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก 6) ริเริ่ม เป็นการนำเอานโยบายไปปฏิบัติในด้านของการจัดการ กระตุ้นให้บุคลากรในหน่วยงานใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก และ 7) เป็นผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลง โดยต้องทำให้ผู้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงาน ศรัทธา เชื่อถือ และยอมรับ ดึงศักยภาพของสมาชิกกลุ่มมาใช้เพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก่ผู้ได้บังคับบัญชา (สำนักการพยาบาล กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข, 2548) แต่ละองค์กรสามารถใช้วิธีการที่หลากหลายในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและความต้องการของแต่ละแห่ง มีนักวิชาการหลายท่านได้นำเสนอแนวทางในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ อาทิเช่น สถาบันทางการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ ประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1998) ได้เสนอ 3 ขั้นตอนในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ ประกอบด้วย 1) ขั้นการเผยแพร่ 2) ขั้นดำเนินการ 3) ขั้นประเมินผล สำหรับสมาคมพยาบาลออนตาริโอ (Registered Nurses' Association of Ontario [RNAO], 2002) ได้เสนอแนวทางในการนำแนวปฏิบัติไปใช้ 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การคัดเลือกแนวปฏิบัติทางคลินิก 2) การระบุ วิเคราะห์และการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 3) การประเมินความพร้อมของสิ่งแวดล้อม 4) การตัดสินใจเกี่ยวกับกลยุทธ์ที่ใช้ในการนำแนวปฏิบัติไปใช้ 5) การประเมินผลความสำเร็จ และ 6) การจัดหางบประมาณ หรือ แหล่งประโยชน์ในการนำแนวปฏิบัติไปใช้

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้มีปัญหาและอุปสรรคเกิดขึ้นหลายประการ อาทิเช่น การศึกษาของ ฟรานคี, สมิท, เดอ เวีย, และ มิสเทียเน (Francke, Smit, de Veer, & Mistiaen, 2008), โค, มาเนียส, ฮัทชินสัน, โดนาท, และ จอห์นสตัน (Koh, Manias, Hutchinson, Donath, & Johnston, 2008), ลูกเดนเบิร์ก, เซเกอร์ แวน เชียค, เวสเตอร์ท, และ เบอร์กเกอร์ (Lugtenberg, Zegers-van Schaick, Westert, & Burgers, 2009), ฟอรัสเนอรั, แฮนสัน, บรอมเมล, วิสเทด, และ ฟอรัเซล (Forsner, Hansson, Brommels, Wistedt, & Forsell, 2010) และอับราฮัมสัน, ฟอกซ์, และ ดีอบบลิง (Abrahamson, Fox, & Doebbling, 2012) พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคของการใช้แนวปฏิบัติ ได้แก่ ขาดความรู้และทักษะในการทำตามแนวปฏิบัติ ไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามแนวปฏิบัติเพราะภาระงานมาก ทักษะที่ไม่ดีของพยาบาล ไม่มีเวลาเพียงพอในการปฏิบัติตามแนวปฏิบัติ ขาดความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงในการนำแนวปฏิบัติไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล ขาดการสนับสนุนจากองค์กรในเรื่องของแหล่งประโยชน์ และกลยุทธ์ของการนำไปใช้

ในประเทศไทยการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ในองค์กรนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย เหตุผลหลายประการที่ไม่มีการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้เนื่องจากการขาดความรู้ของบุคคล การรับรู้ไม่ถูกต้องหรือมีทัศนคติทางลบต่อแนวปฏิบัติทางคลินิก ความกลัวที่จะทำอะไรแตกต่างจากผู้ร่วมงาน ตลอดจนขาดการสนับสนุนจากองค์กร (ฟองคำ ดิลกสกุลชัย, 2549) นอกจากนี้ที่ผ่านมาก็ไม่พบการศึกษาเกี่ยวกับสถานการณ์การใช้แนวปฏิบัติ แต่มีการศึกษาวิจัยที่ใกล้เคียงกันซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับสถานการณ์การจัดการเกี่ยวกับการนำหลักฐานเชิงประจักษ์ไปใช้ในโรงพยาบาลหลายเรื่อง อาทิเช่น การศึกษาของ จูติยา ศรีคะพันธ์ (2553) และบุษบา อัครวนสกุล (2553) ที่ทำการวิเคราะห์สถานการณ์การจัดการในการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล ผลการศึกษาของทั้งสองท่านพบว่า บุคลากรในหน่วยงานบางคนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญ ความจำเป็น และการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาล บุคลากรในหน่วยงานบางคนไม่นำหลักฐานเชิงประจักษ์ไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลตามที่ได้รับมอบหมาย และขาดการติดตามควบคุมกระบวนการการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการพยาบาลอย่างต่อเนื่อง จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกหรือหลักฐานเชิงประจักษ์ไปใช้ในโรงพยาบาลทั้งในและต่างประเทศยังคงมีปัญหาเกิดขึ้นหลายประการซึ่งผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องจะต้องหาแนวทางในการแก้ไข

โรงพยาบาลน่านเป็นโรงพยาบาลตติยภูมิ ประจำจังหวัดน่าน รับผู้ป่วยจำนวน 523 เตียง มีภารกิจในการให้บริการด้านสาธารณสุขแก่ประชาชนทั้งในด้านการรักษา การป้องกัน ส่งเสริม รักษา และฟื้นฟู ตลอดจนให้บริการทางด้านการศึกษา วิชาการ งานวิจัยเพื่อพัฒนางานให้เป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ (กลุ่มภารกิจพัฒนาระบบบริการสุขภาพ โรงพยาบาลน่าน, 2555) โรงพยาบาลน่านมีการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกที่ได้รับการพัฒนาขึ้นมาอย่างเป็นระบบไปใช้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 เพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจหลักและยุทธศาสตร์ที่ 3 ของโรงพยาบาล ที่เขียนไว้ว่า บุคลากรทางการแพทย์มีสมรรถนะสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพและปัญหาสุขภาพในพื้นที่ โดยเน้นการนำองค์ความรู้และนวัตกรรมทางการแพทย์มาใช้ในการพัฒนางานหรือปฏิบัติการพยาบาล โดยมุ่งเน้นการบริหารองค์กรสู่ความเป็นเลิศทางการแพทย์ (แผนยุทธศาสตร์กลุ่มภารกิจด้านการพยาบาล โรงพยาบาลน่าน ปี 2555-2559) โดยแต่ละกลุ่มงานจะจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นในรูปของทีมสหสาขาวิชาชีพเพื่อพัฒนาแนวปฏิบัติทางคลินิกและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจากสภากาชาดตรวจสอบความถูกต้องทางด้านวิชาการ จากนั้นจึงมีการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกมาใช้ ซึ่งแนวปฏิบัติที่กลุ่มงานการพยาบาลโรงพยาบาลน่าน ให้ความสำคัญโดยมุ่งเน้นความปลอดภัยของผู้ป่วย มี 3 เรื่องดังนี้ แนวปฏิบัติการดูแลผู้ป่วยที่ได้รับสารน้ำ แนวปฏิบัติการดูแลผู้ป่วยเพื่อป้องกันแผลกดทับ และแนวปฏิบัติการดูแลผู้ป่วยที่ได้รับสารประกอบจากเลือด โดยนำไปใช้อย่างเป็นขั้นตอนจำแนกได้เป็น 3 ขั้นตอนดังนี้ ขั้น

การเผยแพร่ มีการคัดเลือกแนวปฏิบัติทางคลินิกที่จะนำไปใช้ และทำความเข้าใจ และทำความเข้าใจในทีมผู้ใช้นโยบายทางคลินิก สร้างความเข้าใจให้เห็นประโยชน์ของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก และจัดทำเป็นแฟ้มแนวปฏิบัติขึ้นในหน่วยงานใน ขั้นตอนการดำเนินการ มีการจัดประชุมชี้แจงเจ้าหน้าที่ในระดับปฏิบัติทุกคนให้รับทราบ หลังจากนั้นจึงนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ และขึ้นการประเมินผล มีการประเมินผลทั้งในระยะสั้นและระยะยาวในด้านกระบวนการ เช่น ติดตามประเมินผลจำนวนของแนวปฏิบัติที่นำไปใช้ในโรงพยาบาลน่าน (กลุ่มงานการพยาบาล โรงพยาบาลน่าน, 2555)

สำหรับกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน ตั้งแต่ปี 2551 จนถึงปัจจุบันมีการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกที่ได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบ ซึ่งผ่านการพิจารณาความสมบูรณ์ถูกต้องตามหลักวิชาการ โดยผู้เชี่ยวชาญ จากสภากาการพยาบาล และภาควิชาออร์โธปิดิกส์ศิริราช โดยได้นำแนวปฏิบัติที่ผ่านความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมาพิจารณาร่วมกันอีกครั้งก่อนที่จะนำไปใช้จริง โดยกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์มีการตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพ กลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ซึ่งประกอบด้วย แพทย์ 2 คน หัวหน้าหอผู้ป่วย 2 คน และพยาบาลวิชาชีพที่มีประสบการณ์การทำงานในหอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกมากกว่า 5 ปีจำนวน 4 คน เพื่อร่วมกันพิจารณาและปรับปรุงแนวปฏิบัติทางคลินิกให้มีความเหมาะสมกับสภาพการทำงานและลักษณะของผู้ป่วยในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์โรงพยาบาลน่าน ทำให้ได้แนวปฏิบัติทางคลินิกที่นำมาใช้จริง 4 เรื่องดังนี้ แนวปฏิบัติในการพยาบาลผู้ป่วย Spinal cord injury แนวปฏิบัติในการพยาบาลผู้ป่วยที่ได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนข้อสะโพกเทียม แนวปฏิบัติในการพยาบาลผู้ป่วยที่ได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนข้อเข่าเทียม และแนวปฏิบัติในการพยาบาลผู้ป่วย Closed Fracture of femoral shaft หลังจากนั้นจึงนำแนวปฏิบัติทั้งหมดลงการปฏิบัติโดยจัดประชุมชี้แจงเจ้าหน้าที่ในระดับปฏิบัติทุกคนให้รับทราบ ใช้เวลา 3 ชั่วโมง จำนวน 2 ครั้ง และจัดทำเป็นแฟ้มแนวปฏิบัติขึ้นในหน่วยงาน หลังจากได้นำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้เป็นระยะเวลาหลายปีพบว่ายังคงมีปัญหาในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ ดังจะเห็นได้จากการประเมินคุณภาพการให้บริการแก่ผู้ป่วยออร์โธปิดิกส์ในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน พบว่ามีอุบัติการณ์ความเสี่ยงเกิดขึ้นกับผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยของกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ อย่างต่อเนื่อง ทั้งสองหอผู้ป่วยคือ หอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกชายและหอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกหญิง เช่น ปี 2555-2556 พบอุบัติการณ์การเกิด Phlebitis ในผู้ป่วยที่ได้รับการสวนน้ำ จำนวน 30 ราย และ 25 ราย ตามลำดับ โดยพบอุบัติการณ์นี้ที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกชาย จำนวน 20 ราย และ 10 ราย ตามลำดับ และพบอุบัติการณ์นี้ที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกหญิง จำนวน 10 ราย และ 5 ราย ตามลำดับ พบอุบัติการณ์การเกิดแผลกดทับเกรด 2 ในหอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกชาย จำนวน 8 ราย และ 4 ราย ตามลำดับ และพบอุบัติการณ์นี้ที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกหญิง จำนวน 6 ราย เท่ากันทั้งสองปี แต่ไม่พบอุบัติการณ์การแพ้สารประกอบจากเลือดในหอผู้ป่วยทั้ง 2 แห่ง นอกจากนี้ยังพบอุบัติการณ์ความเสี่ยงในผู้ป่วย Spinal cord injury ผู้ป่วยที่ได้รับการ

ผ่าตัดเปลี่ยนข้อสะโพกเทียมผู้ป่วยที่ได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนข้อเข่าเทียม และผู้ป่วย Closed Fracture of femoral shaft ได้แก่ พบอุบัติการณ์การเกิดแผลกดทับที่บริเวณท้ายทอยในผู้ป่วย Spinal cord injury ที่ได้รับการใส่ Skull traction จำนวน 1 ราย เท่ากันทั้งสองปี โดยพบอุบัติการณ์ทั้งหมดที่หอผู้ป่วย ศัลยกรรมกระดูกชาย พบอุบัติการณ์ ข้อสะโพกเทียมเลื่อนหลุดในผู้ป่วยที่ผ่าตัดเปลี่ยนข้อสะโพกเทียม จำนวน 1 ราย เท่ากันทั้งสองปี โดยอุบัติการณ์นี้พบที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกหญิงเท่ากันทั้งสองปี อับัติการณ์การเกิดภาวะ Peroneal nerve palsy ในผู้ป่วยที่ผ่าตัดเปลี่ยนข้อสะโพกเทียมและผู้ป่วยเปลี่ยนข้อเข่าเทียม จำนวน 3 ราย และ 2 รายตามลำดับโดยอุบัติการณ์นี้พบที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกชาย จำนวน 1 ราย เท่ากันทั้งสองปี และพบที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกหญิง จำนวน 2 ราย และ 1 ราย ตามลำดับ และพบอุบัติการณ์การเกิด Compartment syndrome ในผู้ป่วย Closed Fracture of femoral shaft จำนวน 1 ราย และ 2 รายตามลำดับโดยอุบัติการณ์นี้พบที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกชาย ทั้งหมด (สถิติกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน, 2555- 2556)

ภาวะแทรกซ้อนหรืออุบัติการณ์ความเสียหายที่เกิดขึ้นในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน ดังกล่าวน่าจะป้องกันได้ หากบุคลากรทางด้านสุขภาพมีการปฏิบัติตามแนวปฏิบัติทั้งของกลุ่มงานการพยาบาลและกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน ที่ได้พัฒนาขึ้น แต่ปัญหาที่พบก็คือบุคลากรบางส่วนยังมีการปฏิบัติไม่ครบทุกขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์พยาบาลในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน จำนวน 5 คน ได้ข้อสรุปว่าพยาบาลทุกคนมีความเห็นตรงกันว่ามีการปฏิบัติตามแนวปฏิบัติแต่ไม่ครบทุกขั้นตอน ซึ่งอุปสรรคที่สำคัญคือ ผู้ป่วยมีจำนวนมาก หัตถการมากขึ้น งานเอกสารเพิ่มขึ้น ความเร่งรีบในการปฏิบัติงาน ทำให้เกิดการละเลยในการปฏิบัติตามแนวปฏิบัติ ต้องการให้ผู้บริหารให้การสนับสนุนการใช้แนวปฏิบัติโดยกำหนดรูปแบบของแนวปฏิบัติที่มีความสะดวกและง่ายต่อการนำไปใช้ ด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะวิเคราะห์สถานการณ์การนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล กลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน เพื่อให้ทราบปัญหาที่เกิดขึ้นใน ขั้นตอนการเผยแพร่ ขั้นตอนการดำเนินการและขั้นตอนการประเมินผล การนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้อย่างลึกซึ้งและรอบด้าน รวมทั้งค้นหาข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานด้านการบริการผู้ป่วยกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่านต่อไป

วัตถุประสงค์การศึกษา

เพื่อศึกษาสถานการณ์การใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน
2. เพื่อค้นหาข้อเสนอแนะที่จะนำไปปรับปรุงการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน

คำถามการศึกษา

1. กลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่านมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกอย่างไร
2. ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน มีอะไรบ้าง

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive study) เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ การใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในการปฏิบัติการพยาบาล โดยอาศัยการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม และการทบทวนเอกสารของหน่วยงานเกี่ยวกับการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน ทำการเก็บข้อมูลระหว่างเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2557 ถึงเดือนกันยายน 2557

นิยามศัพท์

การใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกที่ โรงพยาบาลน่านพัฒนาขึ้นไปใช้ในการดูแลผู้ป่วยที่นอนรักษาตัวในหอผู้ป่วย กลุ่มงาน ออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่านซึ่งมีอยู่ 3 ขั้นตอนคือ 1) ขั้นตอนการเผยแพร่ 2) ขั้นตอนการดำเนินการ และ 3) ขั้นตอนการประเมินผล ตามแนวคิดของสถาบันทางการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ ประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1998)

การวิเคราะห์สถานการณ์การใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก หมายถึง การวิเคราะห์เชิงลึกเกี่ยวกับการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในกลุ่มงานออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลน่าน เพื่อให้ทราบปัญหาในการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกไปใช้และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการนำแนวปฏิบัติ ทางคลินิกไปใช้ เก็บข้อมูล โดยใช้แนวคำถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นตามแนวคิดของสถาบันทางการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ ประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1998)